

Jak dokážete svou nevinu, když si nic nepamätujete?

za každou lží

Christina
McDonald

THRILLER

za
každou
lži

Copyright © 2020 by Christina McDonald

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Michaela Vavrušová, 2022

Cover © Paul Debois, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1884-9 (pdf)

za
každou
lží

Christina
McDonald

VENETA

Pro Carly. Děkuju, žes to se mnou riskla a věřila mi.

*Také pro Emily Doeovou, a každou Emily Doeovou,
které někdo ukradl její sebeúctu, její sebevědomí
a její hlas. Jsi bojovnice.*

*Svět zlomí každého, a mnoho jich je
pak silných na místech, kde je zlomil.*

– Ernest Hemingway, *Sbohem, armádo*
(Překlad Josef Škvorecký)

PROLOG

Co jsem to provedla?

Ta myšlenka na mě dopadla jako tvrdá a neúprosná pěst. Všude byla krev. Měla jsem ji pod nehty. V ústech. Ve vlasech. Skrápěla mi tričko. Na zemi černala a srážela se, vypouštěla do vzduchu svůj kovový dech. Její odporně nasládlý puch se mi v krku lepil na patro.

Má matka ležela na podlaze obývacího pokoje, pusu dokořán, hnědé oči upřené do neznáma. Z rozšklebené rány pod krkem se jí jako melasa řinula krev a tvořila kolem ní tmavou loužičku. Naléhavý tlukot jejího srdce se vytrácel do nekompromisní nicoty.

Mé ruce jí z obou stran svíraly hrdlo. V hrudi mi nějaká emoce bušila s takovou silou, až to bolelo, skoro pánilo.

„Mámo!“ pokusila jsem se vykřiknout.

Ale nevypravila jsem ze sebe víc než přidušený vzlyk.

Na okno zvenku bubnovaly kroupy. Do domu se opíral urputný víchř. Světla v obývacím pokoji zablikala a pohasla. Jako elektrický pulz mnou projel strach a zanechal mi na jazyku slanou pachutí.

Najednou jsem byla venku, na kůži jsem cítila dotek nočního nebe.

Pach spáleného ozonu mi sežehl jemné chloupky v nosních dírkách a smísil se s pronikavou vůní mokré půdy. Temnou oblohou se valila hrozivá, černofialová mračna. Někde blízko zlověstně zaburácel hrom. Vzduch doslova jiskřil elektřinou, až se mi z jejich statických účinků zježily všechny chlupy na nezakrytých pažích. Po temeni mi stékal déšť a olizoval mi obličej.

Zatímco jsem utíkala, slzy se mi na tvářích slévaly s deštěm. Otřásal mnou takový pláč, že jsem sotva zvládala dýchat. Proběhla jsem kolem základní školy a řítila se směrem k parku po chodníku, který lemovala úhledně zaparkovaná auta. V dálce se tyčila kovová socha a hned za ní seattleský horizont.

Když jsem dorazila až k soše, ozvalo se hlasité *bum* a svět explodoval. Pak se všechno ztratilo v záplavě světla – bylo všude kolem mě, ve mně, rozbíjelo se mi na sítnici, syčelo podél nervů a vybuchovalo mi ve vnitřnostech.

Skácela jsem se k zemi v křečích, naprosto ochromená bolestí. Zevnitř mě pohlcoval oheň, každíčkové nervové zakončení surově obnažené. Ztratila jsem vládu nad svým mozkem i tělem. Oboje se roztříštilo na milion kousíčků.

A pak už nebylo nic.

Celou mě pohltila temnota.

I

EVA

Liam zaparkoval podél hlavní ulice v Langley, jako by to byla ta nejsnazší věc na světě. Tři kroky: zastavit, zacouvat, narovnat. Hotovo. Mně se tohle umění nikdy ovládnout nepodařilo.

V dáli se z vod Saratožského průlivu valil chladný ranní vítr a rozčesával zpěněné vrcholky vln. Na obzoru se tyčilo zasněžené Kaskádové pohoří. Pobřeží Whidbeyho ostrova zasypávalo šarlatové a zlaté listí. Po deštových mracích zatím nebylo ani památky, ve vzduchu se jako požehnání vznášel příslib svěžího podzimního dne.

„Ty můj hrdino,“ popíchla jsem ho. „Už ti chybí jen černá čepice a mohl bys být můj šofér.“

Liam se natáhl a ze zadního sedadla zvedl jednu z černých kšiltovek, které nosili jeho zedníci. Nasadil si ji na hlavu a zazubil se. „Vaše přání je mi rozkazem, madam.“

Zlehka se dotkl mých rtů těmi svými a těsně si mě k sobě přivinul, takže mi do nosu vnikla vůně santalového dřeva a citrusů, které vévodily jeho drahé kolínské.

„Jdu jenom do práce,“ usmála jsem se stále přitisknutá k jeho ústům.

„Já vím, ale nemůžu se tě nabažít, Evo Elizabeth Hanse-
nová.“ V modrých očích mu tančily jiskřičky, když mi rukama začal pomalu sjíždět po zádech.

Zasmála jsem se a stáhla mu kšiltovku z hlavy, abych mu mohla prohrábnout vlasy. Pořád je měl husté a jejich pískové blondatou barvu nehyzdila jediná šedina, ačkoli byl o víc než deset let starší než já. „Dneska děláš v Seattlu?“

Liam byl úspěšný realitní developer s pobočkami v Seattlu a tady na Whidbeyho ostrově. Většinu dní trávil na schůzích, po hlavu zahrabaný ve výkazech zisků a ztrát a vyhláškách o územním plánování, nebo cestováním z jednoho staveniště na druhé.

„Ne, zůstávám tady. Za hodinu mám jednání, ale pak jedu na stavbu do Greenbanku. Moji dělníci tam postavili kostru toho nového nákupního centra, tak se na to musím mrknout, než nám tam během týdne přijede inspektor.“

Zdvihla jsem obočí. „To bylo rychlé. Neříkal jsi, že jste ještě ani nedostali stavební povolení?“

Liam pokrčil rameny. „To je pouhá formalita. Víím, že ho schválí. Někdy jen chvíli trvá, než se člověk prokouše papírováním.“ Narovnal si svou námořnicky modrou kravatu a letmo pohlédl na hodinky. „Neboj. Po práci si tě tady vyzvednu.“

„Dneska mám tu večeři s mámou a bráchou, pamatuješ?“

„Já myslel, že dnes jdeme do té thajské restaurace v Coupeville, co ji tak zbožňuješ.“ Pronesl to svým typickým způsobem: jako konstatování, nikoli otázku.

„Ne, tam jdeme zítra.“ Zaváhala jsem, najednou jsem si sama nebyla jistá. „Nebo ne?“

Liam mi v telefonu ukázal svůj kalendář. „Dneska.“

„Ach bože, moc se omlouvám!“ Ruka mi bezděčně vylétla k ústům. „To jsem fakt podělala! Vzpomínáš, jak jsem ti vykládala, že máma vyhrála seattleskou medaili za odvahu? Andrew pro nás naplánoval večeři, abychom to oslavili...“ Kousla jsem se do rtu. „Mám to zrušit? Možná bych to měla zrušit.“

„Ne, měla bys jít. Přece je nechceš zklamat.“

„Moc mě to mrzí!“

„A co kdybych šel s tebou?“ V obličejí se mu zračilo očekávání, snad i naděje.

Ztuhla jsem. „Bude to nuda,“ namítla jsem opatrně. „Nehleď na to, že moje rodina je pošahaná.“

Zasmál se. „Není snad pošahaná každá rodina?“

Liam věděl líp než většina ostatních, jak pošahané dokážou rodiny být. Sám vyrůstal v takové chudobě, že ho táta v šestnácti vykopř s tím, aby se o sebe postaral, jak umí. Nepochybovala jsem o tom, že mě by takové odstrčení srazilo úplně na dno, Liam to však patrně vůbec netrápilo. Prý to v něm jen vzbudilo ještě větší touhu uspět.

„Brzy tě představím. Slibuju.“ Zkontrolovala jsem čas na telefonu. „Uvidíme se pak doma, jo?“

Strašně ráda jsem to říkala. *Doma*. Po roce a půl randění jsem se konečně nastěhovala do Liamova domu. Prstýnek se čtvercově vybroušeným diamantem se mi v ranním světle zableskl na ruce. Můj život se pomalu, ale jistě vracel do normálu. Z velké části jsem za to vděčila Liamovi.

Naklonila jsem se přes středovou konzoli a dala mu pusu na rozloučenou. „Miluju tě!“

„Miluju tě nejvíc!“

Vydala jsem se po hlavní ulici městečka Langley, kterou tvořila okouzlující směsice obchůdků se starožitnostmi, nezávislých knihkupectví, různorodých butiků a uměleckých galerií. Ve městě vládl klid, po turistech jako by se s příchodem podzimu slehla zem. Choulila jsem se do svého oblíbeného zeleného manšestrového kabátku, půvabně staromódního, v pase staženého opaskem a vepředu zapnutého na knoflíky. Ruce jsem si vrazila do kapes se širokými přehyby. Boty mi na chodníku hlasitě klapaly.

V zátylku jsem náhle ucítla mravenčení, jako by se mi tam zabodl něčí upřený pohled. Koutkem oka jsem zachytila pohyb. Rychle jsem se otočila, abych zjistila, co to bylo, ale nikoho jsem nespatriła. Nade dveřmi hospody na konci ulice povlávala

americká vlajka. Naproti přes cestu kráčel po chodníku ruku v ruce postarší pár.

Přejela jsem pohledem silnici, tělem se mi rozléval známý nepříjemný pocit. Zavřela jsem oči a nadechla se. Nikdo tam nebyl. Nikdy tam nikdo nebyl.

Spěšně jsem došla tichou uličkou až ke Crafted Artisan, umělecké galerii, kde jsem si pronajímala prostor k malování a prodeji hliněných nádob, které jsem vyráběla. Jednalo se hlavně o nádobí, květináče a vázy. Nejradši jsem měla speciální objednávky od zákazníků, co už do galerie přišli s konkrétním nápadem.

Vešla jsem a zvonek nade dveřmi zacinkal. Galerie byla malá, ale jasně osvětlená, s bíle natřenými stěnami, černě dlážděnou podlahou a doplňky z lakovaného sekvojového dřeva. Jednu zeď lemovaly od země až ke stropu kovové police plné pestrobarevné keramiky; na druhé se nacházela sbírka skleněných mozaikových děl.

Uprostřed galerie stála její majitelka Melissa. V ruce držela tmavě zelenou vázu s krakelovacím lakem, jež vypadala, jako kdyby byla v minulosti rozbitá. Praskliny vyplňovala spleť sít zlatých korálek. Melissiny modročerné kadeře se nezkrotně vlnily kolem jejího kulatého obličeje, tmavé oči jí zvýrazňovaly černé kočičí linky a silná vrstva řasenky, ústa měla rtěnkou zbarvená do ruda.

„Co to je?“ zeptala jsem se, svlékla si kabát a nacpala ho pod pokladnu.

„V létě jsem se na pláži v San Diegu seznámila s jednou ženou a začala jsem si s ní povídat. Vyklubala se z ní umělkyně. Vyrábí ty nejkrásnější věci, tak jsem jí nabídla, že její práci vystavím.“

Usmála jsem se. Melissa byla ten typ super přátelského člověka, jako bývají kadeřnice nebo některé ženské v kosmetickém oddělení v Macy's, co jim lidi vyklopí všechna svá tajemství, aniž by to měli v úmyslu. Měla lidi ráda a oni měli rádi ji. Od té

doby, co jsem se na ostrov přistěhovala, se stala mou dobrou kamarádkou, i když jsem se stále nedokázala přimět k tomu, abych jí prozradila úplnou pravdu o své minulosti.

„Koukni na ty detaily! Každý úlomek obalila látkou a pak je těmi korálky pospojovala dohromady jako patchwork. Je to inspirované kincugi.“

„A to je co?“

„Druh japonského umění. Umělec při něm opravuje rozbitou keramiku tak, že praskliny vyplní zlatem. Ke slepení obvykle používají epoxid. Chtějí tím poškození zvýraznit, místo aby se ho snažili zakrýt.“

Vzala jsem jí vázu z rukou a prohlédla si ji. „Je překrásná.“

„Jo, mimochodem,“ sáhla za pokladnu a podala mi leták upozorňující na přehlídku umění, která se měla na jaře konat v Seattlu, „máš tu poštu.“

„Díky.“ Zběžně jsem leták přejela pohledem a hodila ho do koše.

Melissa nesouhlasně zavrtěla hlavou, jednu ruku v bok. „Proč to děláš? Vždyť bys tam klidně mohla vystavit svou práci!“

„Melisso, tohle jsou zkušené umělci. Dělají to celý život. Já si svou pec a kruh koupila teprve před pár lety. Moje malá domácí keramika se s nimi nemůže měřit.“

„Co by se muselo stát, aby sis začala aspoň trošičku věřit?“

Vytáhla leták z koše a vrazila mi ho pod nos, takže mi nezbývalo, než si ho od ní vzít.

Já ale věděla, jaká je pravda: mně se věřit nedá.

První zaburácení hromu se ozvalo, když jsem odbočovala do parkovací garáže v centru Seattlu. Navzdory slunečnému ránu zahalily odpolední nebe dešťové mraky a teď se zdálo, že na nás chystají bouřku.

Vzala jsem si z přístroje lístek a pomalu nasměrovala auto do malinké mezery. Polekaně jsem sebou škulbla, když jsem při tom nárazníkem škrábla o kovovou tyč. Jsem příšerný řidič. Už při výjezdu z trajektu mi zhasl motor víckrát, než bych si dovolila přiznat. Přesně proto jsem vždycky nechávala řídit Liama.

Zatřepala jsem deštníkem, aby se otevřel, a vzápětí jsem uslyšela, jak na něj útočí těžké kapky deště, jako by po mně někdo házel celé hrsti štěrku. Vykročila jsem vzhůru po strmě stoupající ulici, stehna i ramena stále rozbolavělá z polední hodiny jógy s Melissou.

Další hluboké zadunění hromu. Svésila jsem hlavu a deštník si naklonila před čelo, oči přilepené na displej telefonu. Zjistila jsem, že je to nejlepší způsob, jak zmizet. Instagram mi prozradil, že jednu kamarádku z výšky povýšili, zatímco další se narodilo druhé dítě. Fotka mého zasnubního prstenu si vysloužila čtyřicet lajků a šest komentářů.

Konečně jsem dorazila k restauraci, složila deštník a natáhla se po klice, vtom jsem ale pod venkovní stříškou podniknu

uviděla sedět postaršího bezdomovce. Rozcuchané šedé vousy. Smutné, usazené oči. Léty ošlehaný obličej. Byl promoklý na kost. Žádný kabát. Na rozmočené kartonové krabici pod ním se válel pomačkaný deštník s polámanou a pozohýbanou kostrou. Srdce se mi sevřelo lítostí.

„Tady máte,“ řekla jsem mile. Vtiskla jsem mu do ruky svůj deštník.

Oči se mu rozzářily a ústa roztáhla do úsměvu, který odhalil řadu vypadlých zubů. „Přeju požehnaný den, slečno!“

Restaurace byla nabitá k prasknutí. Máma už seděla u stolu uprostřed místnosti, její béžové khaki kalhoty, neforemný svetr s výstřihem do V a strohé hnědé boty byly v hrubém kontrastu se lněnými ubrusy na stolech a elegantními renesančními malbami na stěnách.

„Jdeš pozdě,“ konstatovala, britský přízvuk obtěžkaný nesouhlasem.

„Promiň, mámo.“ Věděla jsem, že nenávidí, když jí říkám „mámo“ místo „mami“, což byl ostatně nejspíš důvod, proč jsem to dělala. Jakási hloupá, reflexivní reakce z pubertálních let. „Na to, že je neděle, byla doprava dost hrozná.“

Rychle jsem ji ze strany objala, přičemž jsem čekala, že mě zpraží nějakou kritickou poznámkou. Žádná nepřišla. Linula se z ní vůně borových stromů a tělového mléka s výtažkem z bavlny, bizarní nostalgický koktejl, který mě zanesl zpět do časů našich šťastných rodinných výletů pod stan a zamklé trucovitosti mého dospívání. Napadlo mě, zda mají všechny matky a dcery tak komplikovaný vztah jako my dvě.

„Gratuluji k tvojí ceně!“ poblahopřála jsem jí. „Jsi úplně opravdová hrdinka!“

„Nebuď hloupá.“ Mávla rukou.

Vmáčkla jsem se na židli naproti ní, na jediné místo, kde jsem se mohla jako levák pohodlně najíst. Prsty mi zalétly ke rtům, začala jsem si okusovat nehet.

Máma mi věnovala svůj typický Pohled, nenamalované oči zmenšené za tlustými brýlemi s černými obroučkami. „Vážně jsem doufala, žeš už z toho vyrostla.“

Spustila jsem ruce do klína a vyměnila okusování za otáčení zásrubním prstýnkem. Chtěla jsem jí říct, že se většinou líp hlídám, ale zrovna ji přepadl záchvat kašle. Obličej jí celý zrudl, rukama se chytila za hrud. Vytáhla z tašky papírový kapesník a vysmrkala se.

„Jsi v pořádku?“

„Ále, to jenom ta zatracená rýma. Nemůžu se jí zbavit.“ Sáhla si na čelo a trhla sebou. Dělal to jen osvětlení v restauraci, nebo měla jaksi nažloutlou pleť?

„Včera jsem viděla Jacoba,“ oznámila. „Nastěhoval se zpátky domů, aby se postaral o svého tátu. Bill má prý rakovinu.“

Jacob Hardmann bydlel naproti přes ulici, když jsem byla v pubertě. Ve dvanácti jsme se seznámili na zastávce školního autobusu. Byl to můj nejlepší kamarád a kdysi, nakrátko, i něco víc. Práce fotografa ho však často odváděla ze země, a tak jsem ho už celé roky neviděla ani si na něj nevzpomněla.

„Opravdu?“ neubránila jsem se překvapení. „Bill na něj šel celkem zhurta. Nepřipadalo mi, že by spolu nějak zvlášť vycházeli.“

„Jenže Barbara zemřela, takže nezbývá nikdo jiný, kdo by se o něj postaral. Jacob je hodný kluk. Vždycky udělá tu správnou věc.“

Vždycky ne, pomyslela jsem si.

„Tak povídej. Jak pokračuje plánování svatby?“ zajímala se. „Kdy bude ten velký den?“

„Ani nevím,“ odpověděla jsem neurčitě. „Zatím jsme nic moc neplánovali. Nikam nespěcháme.“

To nebyla tak úplně pravda. Liam už na mě tlačil, abychom vybrali datum, obvolával potenciální místa konání, domlouval schůzku s farářem v Coupeville.

Máma si na nose spravila brýle, hnědé oči jí najednou zpřísněly. „Řekla jsi Liamovi, co se stalo?“

Sklopila jsem pohled ke svým dlaním. Po zádech mi přejela hanba, studená a lepkavá jako tapiokový pudink.

„Nemůžu,“ hlesla jsem. Přesně proto jsem je nechtěla představit. Liam se o mé minulosti nesmí dozvědět. Co kdyby mi nevěřil? Nebo hůř, co kdyby se mě zřekl? Bylo jednodušší předstírat, že se to nikdy nestalo. „Bude si myslet, že jsem zlomená nebo tak něco.“

Když jsem se znovu odvážila zvednout zrak k mámě, měla ve tváři nezvykle něžný výraz. „Zlatíčko, nejsem si jistá, jestli se člověk někdy dokáže odzломit, ale zato vím, že každý může být silný i statečný i zlomený zároveň. Říká se tomu lidskost.“

„Mohly bychom o tom radši nemluvit?“

Máma svráстила čelo, v očích zmatek. Byla to chladná, racionální učitelka fyziky. Pracovala s holými fakty a tvrdými pravdami. Nechápala, jak dokážu předstírat, že se nic nestalo. Já se ale naučila, že když si zakážu to trauma moc prožívat, můžu ho strčit do krabice, zalepit ho tam a vrátit se ke svému životu.

„Osobně si myslím, že pravda by byla lepší způsob, jak začít manželství,“ poznamenala.

V tu chvíli se k nám přitočila teta Lily a zachránila mě před odpovědí. Měla na sobě námořnicky modré boty na jehlových podpatcích a lněný kalhotový kostýmek, platinově stříbrné mikádo zahalené tmavě modrým šátkem, který jí spadl přes jedno rameno.

„Ahoj sluníčko!“ Políbila mě na obě tváře. „No to se podívejme! Taková kočka. Hrozně se mi líbí, jak máš teď vlasy!“ Poplácala mě po nakrátko ostříhaných vlasech, ve kterých jsem si nedávno nechala udělat karamelovo-bronzový melír.

Teta Lily nebyla má skutečná teta, ale s mámou byly nejlepší kamarádky od chvíle, kdy se v mých dvanácti letech přistěhovala do naší čtvrti. Obě vyrostly v Anglii, máma na severu, Lily

na jihu, a spojovala je láska ke karetní hře pinochle a starým muzikálům. Máma zastávala řád a disciplínu, zatímco Lily zbožňovala smích a zábavu. Dávala nám na snídani dort, nechávala nás před spaním koukat na strašidelné filmy, a když mi bylo šestnáct, dokonce mě k mámině hrůze vzala na piercing do pupíku.

„Kde je Andrew?“ políbila mámu na tvář.

„Zdržel se u soudu. Za minutku tu bude,“ vysvětlila máma.

„Teda, to je krása! Dávno jsme spolu takhle všichni nic nepodnikli.“

„Až moc dlouho,“ přitakala máma. Nato se otočila ke mně.

„Andrew se zmínil, že ses nastěhovala k Liamovi.“

Kousla jsem se do rtu. Máma to pronesla s dokonale kamenou tváří, ale i tak jsem vycítila její nesouhlas. Měla ho vepsaný do svého lehce nadzdviženého obočí a semknutých rtů, jako když jsem tehdy sekla s výškou, abych se živila venčením psů, nebo když jsem přišla o svou práci baristky, protože jsem se nikdy nepřiměla vstát včas, nebo když jsem se rozhodla, že se stanu umělkyní, místo abych studovala termodynamiku či kvantovou teorii.

„Už jsme spolu rok a půl a budeme se brát...“ umlkla jsem, protože jsem si uvědomila, jak defenzivně zním.

„Nepochybuji o tom, že je skvělý. Představíš nás, až na to budeš připravená.“ Lily se natáhla ke košíku, který nám na stole nechala číšnice, vzala si odtamtud kus chleba a nanasla si na něj pořádný kus másla. Bylo moc studené, takže se jí chleba pod dotírajícím nožem trhal.

Hodila jsem po ní vděčný úsměv.

Přišla k nám servírka a Lily si objednala skleničku šampaňského. Máma půllitr Post Alley Porter.

„Já, hm...“ přejížděla jsem očima nápojový lístek, srdeční tep náhle o poznání rychlejší.

„Dobrý bože, vždyť jde jenom o pití, Evo! Nerozhoduješ se mezi životem a smrtí.“ V mámině hlase znělo podráždění.

Připadala jsem si jako jelen chycený ve světle reflektorů. Věděla jsem, že se chovám hloupě, ale i vybrat si pití mi přišlo nemožné.

„Co třeba vodku s brusinkovým džusem?“ navrhla Lily jemně.

„Ano!“ Otočila jsem se k servírce. „Jenom bez vodky. Brusinkový džus stačí.“

Usmála jsem se na Lily s neskonalou úlevou, že vybrala za mě. Máma se na ni zamračila. Málem jsem protočila oči v sloup. Byly to nejlepší kamarádky, ale občas působily spíš jako starý manželský pár, i s jejich hádkami a hašteřením.

„Pověz nám, jak se ti daří, Evo,“ vyzvala mě máma a přikryla mi ruku tou svou. „Poslední dobou o tobě skoro neslyšíme.“

Vrhla jsem po ní překvapený pohled. Máma si na fyzické projevy lásky nepotrpěla. Pomáhala mi s domácími úkoly, dávala pozor, abych se pěkně chovala a byla zdvořilá a nechodila za školu, ale držet mě za ruku? To ani ne.

„Mám se dobře. Jsem v jednom kole. Před Vánocemi chodí spousta práce, k tomu jsem balila a stěhovala se k Liamovi. Měly byste vidět jeho dům! Je nádherný! Tady...“ Projela jsem pár snímků v telefonu a jeden jim ukázala. „Tady máte fotku.“

„Ten je úžasný!“ vykřikla Lily. Máma souhlasně pokývala hlavou. Usmála jsem se, jejich pochvala mě potěšila.

Servírka se vrátila s naším pitím a Lily to své pozvedla směrem k mámě. Rychle jsem ji následovala. „Mám dojem, že by se hodilo ti poblahopřát. Na tebe, Kat, za to, žes té holčičce zachránila život. Jsme tak –“

Kolem židle se mi protáhla postarší dáma a loktem mě přitom uhodila do zad. Trhla jsem sebou dopředu, až mi sklenice vyklouzla z ruky. Rubínově rudá tekutina se z ní rozstříkla po celém ubruse a do mámina klína.

Máma s Lily vyskočily na nohy. Uprostřed máminých kalhot se rozlévala trapně červená skvrna.

„Moc se omlouvám!“ Popadla jsem látkový ubrousek a pokusila se jím džus z máminých kalhot očistit.

„Evo, přestaň! Jenom to zhoršuješ!“ okřikla mě.

Svezla jsem se bezmocně zpátky na svou židli, obličej v jednom ohni.

Číšnice bleskově sebrala zašpiněný ubrousek a přinesla sklenici sodové vody, aby si jí máma opatrně pokapala kalhoty, načež se dala do uklízení a opětovného prostírání stolu. O pár minut později jsme zase všechny zaujaly svá místa, před sebou nové pití.

„Omlouvám se,“ zopakovala jsem.

Máma zvedla své pivo, v očích cosi, co jsem nedokázala rozeznat. Rezignace? Obavy? „Vážně, zlato, nic se nestalo. Nebyla to tvoje chyba.“

Jenomže na tom, či to byla chyba, vůbec nezáleželo, když člověk obviňoval sám sebe.

Máma se na mě usmála a v mé hrudi zavířila směsice emocí. Nejistota. Láska. Naděje. Přesně v té chvíli se k nám však přičítal můj bratr a propíchl ten moment jako mýdlovou bublinu. Andrew měl tváře porostlé úhledně zastřiženými vousy, brýle se mu ve světle svíce jasně leskly. Zdědil po naší matce její mizerný zrak; já dostala její bledou anglickou kůži.

Máma ode mě odlepila oči a při pohledu na něj se celá rozzářila. Andrew zamumlal něco směrem k servírce, která se o vteřinu později vrátila s malou sklenicí jantarově zbarvené tekutiny.

Jakmile si sundal kabát, posadil se vedle mě, zvedl svou sklenici k přípitku a zazubil se. „Na mámu. Našeho Mesiáše.“

Zadívala jsem se na svůj brusinkový džus a najednou si přála, abych si do něj přece jen nechala dát vodku.

Nemohla jsem se pohnout.

Vědomí si se mnou pohrávalo, přicházelo a zase se vytrácelo. Všechno mě bolelo tak úporně, že jsem měla dojem, jako by mě někdo strčil do zapnuté mikrovlnky.

Čas ubíhal. Zvuky se vrátily. Hluboké bušení. Rytmičké pípání. Vrzající kolečka. Pravidelné bzučení, šustění materiálu, tiché mumlající hlasy.

Brodila jsem se hustou temnotou, dokud jsem neprorazila olejovitou hladinu bdělosti. Hlava mi třeštila, ve spáncích mi tepala horká bodavá bolest a odtamtud se odrážela do celého mého těla. Mé zorné pole lemovala fosforeskující záře. Do chřípí mi pronikl pach sežehnutých vlasů s podtóny dezinfekce a chladného recyklovaného vzduchu.

Co se stalo?

Pokusila jsem se rozmetat pavučiny, které mi zastíraly mozek, a pochopit, proč mě k čertu všechno tak šíleně bolí. Poslední, co jsem si pamatovala, bylo to, jak jsem na mámu vytila brusinkový džus.

Na povrchu mysli mě cosi dráždilo jako nehet přejíždějící po skle. Z obrovské dálky ke mně doléhaly tlumené hlasy. V uších se mi ozývalo dunivé zvonění přerušované rozčileným ženským hlasem.

V bezvědomí.

Vražda.

Blesk.

Zničehonic mi v hlavě vytanula vzpomínka jako obrázek vyjíždějící z polaroidu.

Máma zhroucená na podlaze. Převrhnutá židle. Světlo. Potom stíny. Vtom vidina zmizela a já jsem utíkala. A pak nic – vzpomínka se vypařila.

Když jsem konečně zvítězila nad nesmírnou vahou svých víček, zasténala jsem. Ležela jsem v nemocnici. Přistoupila ke mně doktorka v bílém plášti a se stetoskopem kolem krku. Byla vysoká, okolo pětačtyřicítky. Držení těla působilo dojmem, jako kdyby spolkla pravítko. Blondáté vlasy měla stažené do úhledného ohonu a lícní kosti se jí pod modrýma očima ve tvaru mandlí ostře rýsovaly proti pihaté pleti.

Pokusila jsem se promluvit, v krku jsem ale měla hrozné sucho a jazyk se mi lepil na horní patro. Lékařka hodila do plastového kelímku s vodou brčko a zasunula mi ho mezi rty. Žíznivě jsem usrkla.

„Dobrý den, Evo,“ pronesla vlídným a uklidňujícím hlasem. „Jsem doktorka Patricia Simmová. Váš snoubenec si zrovna odskočil pro kafe, ale za okamžik bude zpátky.“

Liam. Vydechla jsem, samou úlevou úplně ochabla.

„Jak se cítíte?“ Když mluvila, znělo to jaksi tlumeně, jako kdyby její slova nejdřív procházela vatou.

„Bolí to,“ zaskřehotala jsem. Chtěla jsem se posadit, ale místnost se kolem mě nebezpečně zahoupala. Lebkou mi projela bolest.

Doktorka Simmová mi pomohla do sedu, pak mi na hrud přiložila stetoskop a poslouchala. „Stiskněte mi prsty.“

Vložila mi do dlaní dva prsty a já je stiskla, ty mé byly těžké a nemotorné. Následně mi prohmatala paže, zvedla je a ohnula v loktech.

„Cítíte to?“

„Ano.“

„Dobře. Levou stranu máte trochu zesláblou, ale s tím si nemusíte dělat hlavu.“

Položila mi levou paži zpět na postel a já si přitom všimla podivného vzoru, který se mi plazil po kůži zpod obvazu oмотaného kolem předloktí. Vyhrnula jsem si rukáv nemocniční košile. Odhalenou pokožku křížovaly růžové vějířovité linky připomínající kapradí poseté ošklivými červenými puchýři.

„Co...?“

„Říká se jim Lichtenbergovy obrazce. Víím, že vypadají psychedelicky, ale ve skutečnosti jsou neškodné. Ukazují, kudy vaším tělem prošla elektřina, když vás zasáhl blesk.“

Zasáhl blesk?

Napřímila se, znovu si přehodila stetoskop kolem krku a rozpačitě se usmála. „Za pár týdnů zmizí. Mezitím budou dokazovat, že jste přežila něco mimořádného.“

Nechápavě jsem na ni hleděla.

„Nic si z toho nedělejte, jestli v tom ještě máte zmatek – to je po zásahu bleskem naprosto normální. Od chvíle, kdy vás sem brzy ráno přivezli, jste byla v bezvědomí. Praskl vám levý ušní bubínek, takže budete nejspíš nějakou dobu trochu hůř slyšet –“

Do pokoje vtrhl Liam a dvěma dlouhými kroky ho přešel.

„Evo! Díky bohu, že jsi v pořádku!“ Vlasy mu vzadu stály, jako by se právě vyhrabal z postele. Čelist mu pokrývalo ranní strniště, oči měl zarudlé a halily je temné stíny. Oběma rukama mě objal. „Když mi zavolala policie, skočil jsem na první možný trajekt.“

Položila jsem mu hlavu na rameno. Poprvé od svého probuzení jsem se cítila v bezpečí. Měl na sobě jedno z těch přiléhavých lycra triček, co nosil na veslování. Jeho kluzký materiál mě studil do pulzujícího ucha. Sáhla jsem si na hlavu a trhla sebou. Těsně nad levým spánkem mi tlustý obvaz zakrýval na dotek citlivou bouli.

Doktorce Simmové má reakce neunikla. „Utržila jste celkem tvrdou ránu do hlavy, takže jsem vás objednala na CT. Popáleniny na uších vám způsobily roztavené šperky a vaši košili jsme museli rozstříhnout. Do infuze jsme vám dali antibiotika, abychom se ujistili, že se vám ty puchýře na paži nezanítí. Pár dní si vás tu necháme na pozorování a teď, když jste vzhůru, bych ráda provedla několik dalších testů, po fyzické stránce jste ovšem měla neuvěřitelné štěstí.“

Poté mi odříkala seznam tělesných útrap, které mě mohou potkat: škubání svalů jako při Parkinsonovi, těžké bolesti hlavy, strupy po termálních popáleninách, dočasné nebo částečné ochrnutí mé zesláblé levé ruky.

„Na co si musíme dát největší pozor,“ pokračovala, „jsou psychologické potíže: paranoia, změny osobnosti, náladovost, ztráta paměti. I problémy se soustředěním. To všechno budeme hlídat, a pokud něco z toho nastane, postaráme se o to. Zezáčátku to budete muset brát s klidem, jasně? Hlavně spoustu odpočinku, aby se vaše mysl i tělo mohly uzdravovat. Předepíšu vám k tomu taky nějaké léky.“

Doktorka Simmová se ohlédlá přes rameno. Sledovala jsem její pohled. Z chodby se k nám blížil nějaký muž, kterého jsem nepoznávala, a zastavil se ve dveřích. Byl středně vysoký s průměrnou postavou, úzkými rty a nakrátko ostříhanými tmavými vlasy, pod nimiž byly vidět malinké uši. V hluboko posazených očích mu žhnula nesmírná intenzita a jejich pronikavě modrá barva ostře kontrastovala s bledou pletí jeho podlouhlého, dravého obličeje. Sálala z něj jakási divoká agresivita, která ve mně okamžitě vyvolala neklid.

„Dobrý den, slečno Hansenová. Jsem detektiv Kent Jackson. Patřím k vyšetřovacímu týmu policejního oddělení v Seattlu.“

Podle přízvuku pocházel z východního pobřeží, úsečné souhlásky a protahované samohlásky poukazovaly na Boston. Vkročil do místnosti a hnědá kožená bunda mu přitom zašustila nad modrou košilí s límečkem a tmavými riflemi.

Pevně jsem sevřela víčka a už jsem to věděla. Věděla jsem, co řekne.

„Moc mě mrzí, co se vám chystám sdělit. Vaše matka bohužel zemřela. Věříme, že byla zavražděna, takže vyšetřujeme její úmrtí jako vraždu.“

Když jsem otevřela oči, pokoj se přede mnou přes slzy jevil rozmazaně, jako kdyby byl namalovaný vodními barvami. Liamovi se na tváři zračil sklíčený výraz plný nevěřícnosti. Přivínil si mě k hrudi. Na minutku rušilo ticho v místnosti jenom mé vzlykání.

„Slečno Hansenová, mohla byste mi říct, co jste dělala včera pozdě v noci?“ zeptal se detektiv Jackson.

Přejela jsem pohledem z Liama k doktorce Simmové a nakonec k detektivovi a ze všech sil jsem se snažila vybavit si poslední jasnou vzpomínku od večere s mámou. Zavřela jsem oči. Kolem hlavy mi tancovaly záblesky stříbřitých obrázků těsně mimo dosah. Mámin obličej. Nůž. Ostré bílé světlo. Cákance krve. Přitiskla jsem si prsty k čelu v naději, že se mi podaří některou z těch vidin zachytit.

„Nevzpomínám si,“ zašeptala jsem.

„Vezmeme vás na to CT vyšetření,“ ozvala se doktorka Simmová.

Detektiv se zatvářil, jako by se s ní o tom chtěl přít, ona ho však umlčela jediným pohledem. Zamávala na kolemjdoucí sestřičku, aby vešla do pokoje. Společně odjistily kolečka a s Liamem v patách mě vyvezly na chodbu. Detektiv se za námi díval, čelo nakrčené, probodával mě svýma pichlavýma očima. Otočila jsem hlavu na druhou stranu.

„Proč si na nic nevzpomínám?“ V puse jsem cítila trpkou a hořkou pachut' strachu.

„Při zásahu bleskem může dojít k poškození nervového systému, což způsobuje krátkodobou ztrátu paměti,“ vysvětlovala doktorka Simmová, zatímco mě na posteli tlačila po chodbě. „Naše mozky šifrují každou novou vzpomínku, aby ji mohly uložit a později vyvolat. Pokud vás ovšem blesk zasáhl ještě předtím, než stihl váš mozek danou vzpomínku zašifrovat a uložit, je možné, že vám později bude dělat problémy si ji vybavit.“

Zavřela jsem oči, abych unikla před stropními světly. Nemocniční postel zahrnula doleva, provázená monotónním hrkáním koleček na hladké podlaze.

„Kdy si vzpomenu?“

„Těžko říct, u každého je to jinak. Může se stát, že se vám ty vzpomínky nevrátí nikdy. Jenom odpočívejte, dejte jim čas.“

Dobrá zpráva je, že vás blesk nezasáhl přímo. Řekla bych, že vzpomínky, které se stihly zašifrovat, se vám začnou pomalu vracet, jako když dílky skládačky zapadají na místo.“

Po CT vyšetření mě doktorka Simmová zavezla zpátky do mého pokoje. Detektiv Jackson při našem příchodu vstal, tenké rty se mu zkroutily do čehosi, co vzdáleně připomínalo úsměv. Jeho neúprosné bledé oči se ve žlutém světle zaleskly.

Ztuhla jsem. Liam se na něj zamračil. Jeho ruka mě hřála do zad a dodávala mi jistotu. Doktorka Simmová je oba ignorovala. Zkontrolovala mé reflexy a pomohla mi na nohy, aby zjistila, zda dokážu sama chodit. Pak mi znovu prohlédla levou paži. Necitlivost v prstech pominula, vystřídalo ji pichlavé mravenčení; zjizvená kůže tepala palčivým rytmem.

„Musím se zajít podívat na další pacienty,“ oznámila doktorka Simmová, zatímco si do mé karty zapisovala nějaké poznámky. „Budete tady v pořádku?“ Věnovala mi přímočarý pohled a já jsem věděla, že když budu chtít, tak mě detektiva zbaví. Jenomže jsem potřebovala odpovědi, které mi mohl dát jen on, a tak jsem přikývla.

„Ještě jednou dobrý den, slečno Hansenová,“ spustil detektiv. Zašátral rukou v kapse své bundy a vytáhl odtamtud černou propisku a malý kroužkový blok. Tlačítkem zacvakl propisku dovnitř a zase ven. *Cvak, cvak.* „Evo... můžu vám říkat Evo?“

Přikývla jsem, ale Liam zavrtěl hlavou. Vytáhl se do plné výšky. O hlavu detektiva převyšoval – navíc byl celkově větší a statnější, hrudník vypracovaný z ranního veslování na zamlženém jezeře na spodním konci našeho dvorku.

„Teď na to není vhodná doba, detektive,“ prohlásil Liam. Mluvil hřmotným, autoritativním hlasem, který si obvykle vyhrazoval pro svá staveniště: nasadil pro maximální efekt hluboký a hlasitý tón.

„Rozumím, ale potřebuji se Evy zeptat na pár otázek. Kdo jste vy?“

„Jsem Evin snoubenec. Liam Sullivan.“ Natáhl před sebe ruku a detektiv mu jí potřásl.

„Detektiv Kent Jackson.“

„No, detektive, jak jistě víte, Evu včera v noci zasáhl blesk. Obávám se, že vaše otázky budou muset počkat na později.“

Detektiv se pousmál a bez ohledu na Liama se otočil ke mně. Liamovi v očích zapláal vztek. Nebyl to muž, kterého by lidé běžně ignorovali.

„Podařilo se nám najít vašeho bratra. Kvůli práci byl na cestě do L. A., ale teď se vrací sem.“

„Co se stalo mojí mámě?“ Pokusila jsem se posadit víc zpříma a přitom jsem sebou cukla bolestí. Nemocniční pokoj se kolem mě prudce zakymácel. Liam mi přikryl ruku dlaní a já ji stiskla v úzkostné potřebě něčeho se zachytit.

Jacksonovy oči se do mě vpíjely jako dva žhavé uhlíky.

„Jeden ze sousedů nám zavolal, že zaslechl z domu vaší mámy křik. Když dorazili na místo činu policisté, našli hlavní dveře otevřené. Byly tam známky souboje. Její tělo leželo na podlaze v obývacím pokoji. Někdo ji pobodal.“

Všechno mi to sdělil, jako by mi předčítal zprávu o akcích a dluhopisech, chladným a věčným tónem.

Byla jsem ráda, že jsem v posteli. Nohy jsem měla jako z gumy. V paži mi brnělo. Připadala jsem si, jako kdyby ze mě někdo vydloubl veškeré vnitřnosti, takže po nich zůstala jen rozpitvaná, pulzující díra. Musel to být zlý sen.

„Někdo ji zabil,“ zašeptala jsem.

Detektiv si mě bedlivě prohlížel, jako kdyby mu tvar mého obličejе mohl prozradit to, co můj mozek nedokázal. „Ano.“

„Kdo?“

„Prověřujeme několik stop.“ Znovu cvakl propiskou. *Cvak, cvak.* „Teď mám několik otázek já na vás.“

Liam nadul hruď jako rozzuřený páv a zaškaredil se na něj. „V žádném případě. Zavoláme vám a domluvíme si schůzku, až Evu pustí z nemocnice.“

„To je v pořádku,“ zamumlala jsem.

„Ne. Musíš odpočívat. Vždyť si včerejší noc ani nepamatuješ! Potřebuješ trochu času, aby se ti mezitím urovnaly vzpomínky.“

Vytrhla jsem mu ruku ze sevření. „Já *potřebuju* zjistit, co se stalo mojí mámě!“

Liam se zatvářil překvapeně, vzápětí dotčeně. „Evo –“

„*Prosím...*“ přerušila jsem ho, než se mi zlomil hlas.

V obličejí mu pohrávala nerozhodnost. Konečně ustoupil a šel si sednout na židli u stěny. Jeho tělo však zůstalo napjaté a pohledem dál probodával detektiva.

Jackson přešlápl a oslovil mě. „Svěřila se vám někdy máma, že by jí mohlo hrozit nějaké nebezpečí?“

Zakroutila jsem hlavou a škubla sebou, protože mi v hlavě okamžitě vybuchly ohňostroje bolesti. Ve zraněném uchu mi dunělo bušení vlastního srdce. „Ne, nikdy.“

„Kdy jste s ní mluvila naposledy?“

„V neděli.“

„Včera?“

„Ano. Sešly jsme se na večeři. Oslavovaly jsme.“

Přikývl. Vypadal pozorně, soustředěně, zdaleka ne tak lhostejně jako ten policista, se kterým jsem měla co dočinění při svém posledním setkání s policií. Nicméně jeho přítomnost z místnosti vysávala vzduch a budila ve mně pocity napětí a klaustrofobie. Nedůvěřovala jsem mu.

„Viděl jsem, že minulý měsíc vyhrála seattleskou medaili za odvalu.“

„Ano, právě proto jsme slavily.“

„Zachránila té malé holčičce život. Kolik že jí bylo, tři? Spadla na koleje lehkého metra na Pioneer Square. Vaše máma slezla na koleje, když se k ní blížil vlak, a odnesla ji odtamtud.“

„Ano.“

„Napadá vás někdo, kdo by vůči ní choval zášť?“

„Zášť?“

„Ano. Nějací nepřátelé, špatné vztahy, lidé, kteří na ni měli zlost? Možná rodinné sváry?“

Proč se mě na to ptá?

Ztěžka jsem polkla. „Ne, pokud vím, tak ne.“

„Je zvláštní, že byl někdo zavražděn tak brzy poté, co se dostal do povědomí veřejnosti.“ *Cvak, cvak.*

„Opravdu?“

„Vy si to nemyslíte?“ Nechal tu otázku chvíli viset ve vzduchu. „V kolik hodin jste s ní večerela?“

„Rezervaci jsme měli na pět hodin.“

„A potom? Kam jste šla?“

Zaváhala jsem, snažila si vzpomenout. „Nastoupila jsem na trajekt domů na Whidbeyho ostrov. Proč se mě na tyto věci ptáte?“

Přešel mou otázku bez povšimnutí. „Co si pamatujete jako poslední?“

Zavřela jsem oči a vrátila se v myšlenkách ke včerejšímu večeru, abych si připomněla své kroky. Hlavou se mi míhaly obrazy a řadily se na svá místa. „Byla jsem v garáži. Vypalovala jsem v peci sadu misek.“

Očima jsem hledala potvrzení u Liama. Přikývl, obličej zsilnalý obavami.

„Časovač zapípal...“ V hlavě jsem slyšela pronikavý třeskot keramiky o beton. Prudce jsem otevřela oči. „Vytáhla jsem nádoby z pece, ale zakopla jsem a podnos jsem upustila, takže se roztrhly na podlaze. Zrovna jsem je uklízela, když za mnou přišel Liam. Říkal, že nám udělá něco k jídlu.“

Odmlčela jsem se a tápala v paměti dál, jenže tady končila. Pokusila jsem se protlačit vyprahlým hrdlem polknutí. „Nic dalšího si nepamatuju.“

„Takže si pamatujete jiné věci, například ty, které se udály dřív během dne, ale nic od té doby, co jste rozbila svou keramiku?“

„Ne. Nic,“ hlesla jsem.

Detektiv se zatvářil pochybovačně. Sliny mi v ústech zhoustly. Nevěřil mi.

„Já si chci vzpomenout!“ vyrazila jsem ze sebe přehnaně hlasitě.

Liams můj výbuch očividně znepokojil. Co se to se mnou děje? Ale byla to pravda. Chtěla jsem si vzpomenout, jenže čím víc jsem se snažila své vzpomínky polapit, tím hlouběji se nořily do bažin mého nevědomí.

„Evo, teď bys vůbec neměla mluvit.“ Liam ke mně přistoupil a zůstal vedle mě stát. „Nezapomeň, co ti říkala doktorka. Máš odpočívat.“

Detektiv vzhlédl od psaní poznámek a obrátil se k Liamovi. „Víte, v kolik se Eva vrátila z večere, pane Sullivane?“

„Kolem osmé, nebo tak nějak.“

„A v kolik v noci odešla?“

Liam zaťal čelist a zakroutil hlavou. „Je mi líto, spal jsem jak za–“ Zalétl ke mně zrakem v němém omluvě za svou netaktnost. Jakmile Liam jednou usnul, nevzbudilo ho nic na světě. Byl to ten typ člověka, co chodí brzy spát a brzy vstává, takový spásný anděl na mém rameni. Přesvědčil mě, abych víc cvičila, vzdala se lepku, založila si penzijní účet, udržovala si pořádek v kalendáři. Měl blahodárný vliv na mé poněkud uvolněnější návyky.

„Co jste dělali po jídle?“

„Eva si stěžovala na migrénu, tak jsem jí přinesl léky a ona se odebrala do postele. Pár hodin jsem pracoval a pak jsem se k ní přidal. Potom už vím jenom to, jak jste mi volali vy.“

Jackson na mě znovu upřel ostražitý pohled. Viděla jsem, jak se mu do tváře vkrádají jakési stíny.

„Jak jste si poranila ruku?“ zeptal se.

Sklopila jsem oči. Vnitřní stranu dlaně jsem měla zalepenou tlustou bílou náplastí. V paměti mi cosi zablikalo, ne vyloženě vzpomínka, ale cosi nehmotnějšího, spíš pocit.

V duchu vidím nůž. Poznávám ho. Je to jeden z těch staromódních vykostovacích nožů s dřevěnou rukojetí z máminy kuchyně. Je zbrocený krví.

Na kůži mě zasněžil pot, nejdřív horký a vzápětí studený. Hlasitě jsem se nadechla.

„Pořezala jsem se,“ odpověděla jsem. „Včera, když jsem sbírala tu keramiku.“

Jackson si mě hodnou chvíli prohlížel. Liam se přede mě postavil, aby mě před detektivovým pohledem ochránil vlastním tělem.

„Myslím, že to už by stačilo, detektive,“ prohlásil neústupně. „Eva vám řekla všechno, co ví. Jakékoli další otázky můžete směřovat na mého právníka.“

Detektiv Jackson otevřel pus, aby něco namítl, v příštím okamžiku ji ale zase zavřel. Liam tak na lidi působil. Dělal, co po nich chtěl. Můžete to přičítat šarmu nebo charismatu – ať to bylo čímkoli, jen zřídkakdy mu někdo odporoval. A pokud se přece jen někdo našel, Liam byl neoblomný, dokud si neprosadil svou. Jeho sebevědomí a sebejistota byly přesně tím důvodem, proč jsem se do něj zamilovala.

Detektiv Jackson zvedl dlaně, jako by chtěl říct: *Ať je po vašem.* Vytáhl z peněženky vizitku a hodil mi ji na klín.

„Kat Hansenová byla zavražděna. A já udělám všechno, co je v mých silách, abych zjistil, kdo to provedl.“

Otočil se k odchodu, pak se zastavil a obrátil se ke mně. S kamennou tváří mi pohlédl zpřímá do očí. „Ještě jednou upřímnou soustrast.“

Jakmile detektiv odešel, obrátil se ke mně Liam. „Tak jo, pověz mi, co si doopravdy pamatuješ.“

Založil si ruce na hrudi a zamračil se. Projela mnou vlna bolesti. Copak mi nevěří?

„Nepamatuju si nic,“ špitla jsem.

„Kotě, tohle je důležité!“ Kůži mezi obočím měl svaštělou obavami. „Tvá máma byla zavražděna a ten detektiv se tě pokouší vyslyšet.“

Zakryla jsem si obličej rukama. Pod víčky jsem cítila tlak neodbytných slz. „Já nevím! Nevím, co si pamatuju! Nezvládnou to, ten policajt... Je úplně jedno, co mu řeknu! Stejně si bude myslet, co chce!“

Liam se posadil vedle mě a objal mě. Postel se pod jeho vahou prohnula. Zabořila jsem mu tvář do hrudi a opřela se o něj, hrozně jsem potřebovala jeho ujištění.

„Neboj. Nikdy nedovolím, aby se ti stalo něco zlého. Postarám se o to.“

Vstal a začal přecházet sem a tam, jeho mysl už byla tři kroky napřed, v duchu pomalu rýsoval plány, co je třeba zařídit. Nikdo nezvládal krize tak dobře jako Liam. Když si něco usmyslel, věnoval veškerou energii tomu, aby toho dosáhl.

Našel mě v době, kdy jsem byla na úplném dně, vytáhl mě na nohy a dal ty polámané střípky zase dohromady.

„Znám jednoho chlápka z policejního oddělení v Seattlu,“ prohlásil. „Zavolám mu a zjistím, co přesně ví. A pak zavoláme mému právníkovi. Nejdřív ale potřebuji, abys mi řekla, co si ze včerejška doopravdy pamatuješ. Stojíme na stejné straně – chci se jen ujistit, že mám všechny informace, abych ti mohl pomoci.“

Nechala jsem svou hlavu dopadnout zpátky na polštář, což vedlo k dalšímu bolestivému šubnutí. Prohrábla jsem si rukou vlasy a prsty si zlehka masírovala poraněné místo na hlavě. V paži mě píchala infuze. Byla jsem neskutečně unavená. Každá buňka ve mně skomírala vyčerpáním.

„Už jsem ti říkala, že nevím,“ zopakovala jsem vysíleně.

„I maličkost nám může pomoci. Pamatuješ si, jak ses vrátila domů nebo jak jsi šla spát? Nebo jak sis pořezala ruku?“

„Nepamatuju si nic!“ zakřičela jsem.

Oba jsme ztuhli. Liamovi údivem spadla čelist. Nikdy jsem na něj nekřičela, nikdy jsem nevybuchla, ani jedinkrát. Uměla jsem být nevrlá, možná i trochu trucovitá, ale nikdy rozzlobená. Liam tvrdil, že za to může mé umělecké já. Popravdě řečeno to byla jedna z věcí, kterou zmínil, když mě žádal o ruku. *Hrozně se mi líbí, že se nikdy nehádáme. Chci strávit zbytek svého života s vědomím, že tě dělám šťastnou.*

Liam nafoukl tváře a zhluboka vydechl. Přesně jsem věděla, co se mu honí hlavou: *Co se to s ní sakra děje?* Uvažovala jsem nad tím samým.

„Věříš mi přece,“ – hlas se mi zadrhl – „že jo?“

Potřebovala jsem, aby mi Liam věřil. Nemohla jsem o něj přijít – představoval jedinou stabilní věc v mém životě.

Přejel si rukou po bradě, což na jeho strništi vydalo drsný škrábavý zvuk. „Podívej, všechno bude v pořádku. Slibuju.“

Teprve potom, co odešel, jsem si uvědomila, že na mou otázku neodpověděl.